

lande har ratificeret denne. Selv om dette var et relativt højt tal, anså komitéen det for særdeles ønskeligt, om flere lande kunne se sig i stand til at ratificere denne grundlæggende konvention. For så vidt angår konventionen om foreningsfrihed, der ligeledes er ratificeret af 30 lande, understregede komitéen dels at et lands ratifikation af denne konvention ikke nødvendigvis indebar, at foreningsfrihed eksisterede i vedkommende land, dels at det enkelte land måtte bestræbe sig på at gennemføre princippet om foreningsfrihed såvel faktisk som retligt.

Under drøftelsen af rapporten i plenarforsamlingen blev der fra flere sider givet udtryk for påskønnelse af det arbejde, der udføres i komitéen til sikring af, at de på arbejdskonferencerne truffne beslutninger i videst muligt omfang omsættes til praktiske realiteter i de forskellige medlemslande. En udtalelse af rådgiveren for arbejderrepræsentanten fra Tunis, *F. Djemmal*, hvori denne, efter at have fremhævet den fundamentale betydning af den nævnte konvention om foreningsfrihed, fremførte eksempler på, hvorledes foreningsfriheden var blevet krænket i Alger, gav anledning til en livlig meningsudveksling, hvori deltog repræsentanter for Frankrig, Ægypten, Marokko, Irak og Sovjetunionen. Den franske regeringsrepræsentant udtalte således, at den franske regering ikke havde til hensigt at undergrave foreningsfriheden i Alger. Den franske regering ville vedblivende samvittighedsfuldt efterleve de konventioner, som den havde ratificeret.

Det samlede antal ratifikationer af internationale arbejdskonventioner, der siden 1919 er foretaget af organisationens medlemsstater, udgør pr. 1. juni 1957 i alt 1 712. Til sammenligning kan anføres, at ratifikationernes antal i 1927 og 1949 udgjorde henholdsvis 229 og 1 000.

IV. Tvangsarbejde.

På arbejdskonferencen i 1956, hvor dette spørgsmål blev undergivet 1. behandling, vedtoges det, at der ved 2. behandling skulle søges udarbejdet en konvention herom.

Som grundlag for behandlingen i den af konferencen nedsatte komité var der af

arbejdsbureauet udarbejdet en rapport med udkast til en konvention om spørgsmålet.

Det af bureauet udarbejdede udkast omfattede forbud mod tvangsarbejde i følgende former, nemlig:

- a) som middel til politisk tvang eller opdragelse eller som straf for at have eller give udtryk for politiske synspunkter eller synspunkter, der ideologisk strider mod den vedtagne politiske, sociale eller økonomiske orden;
- b) som metode til at hverve og anvende arbejdskraft med henblik på økonomisk udvikling;
- c) som middel til opretholdelse af arbejdsdisciplin;
- d) som straf for deltagelse i strejker;
- e) som middel til forskelsbehandling på grund af race, social stilling, nationalitet eller religion.

Den af sidste års konference vedtagne tekst medtog herudover forbud mod tvangsarbejde, der er en følge af lønmetoder, hvorved arbejdsgiverne udskyder udbetalingen af lønnen til et givet tidspunkt eller udover et aftalt tidspunkt, således at arbejderne berøves muligheden for at bringe arbejdsforholdet til ophør, eller hvorved arbejde kræves af arbejderne i form af arbejdstjeneste til afsoning af gæld eller gennem livegenskab. Denne form for tvangsarbejde var imidlertid udeladt i det af bureauet udarbejdede udkast, efter at en række regeringer havde givet udtryk for modstand imod en bestemmelse herom. Et fra arbejderside fremsat forslag om, at bestemmelsen skulle genindsættes, forkastedes.

Konferencen vedtog imidlertid efter komitéens forslag en resolution om spørgsmålet, indeholdende en stærk opfordring til medlemsstaterne om at ratificere lønbeskyttelseskonventionen af 1949.

Konferencen vedtog sidste år et dansk-svensk forslag om, at konventionen også skulle indeholde forbud mod anvendelse af koncentrationslejre eller deportation af nationale minoriteter, når disse tvangsforanstaltninger blev brugt i stedet for tvangsarbejde som middel til politisk eller anden undertrykkelse som foran omhandlet. Under hensyn til at generalsekretæren og FN's repræsentant havde gjort gældende, at disse